

kor ellenzéki volt. S el^ő fogadta mindazt, amit elő^{ző} való napon Kerkapolytól hallottam. Nagy helyesléssel fogadták minden oldalon. Maga Tisza Kálmán is kijelentette, hogy hozzájárul Szilágyi javaslataihoz.

Jelentettem azután ezt a dolgot Kerkapolynak, aki akkor már nem volt képviselő. Nagyon örült az egésznek. Dicsérte Szilágyit, amiért megtette az indítványt. „Nálam vacsorált — ugymond — előtte való napon s elmondottam neki is azt, amit önnek.”

— Igen ám, — szóltam — de Szilágyi úgy adta elő a dolgot, mint az ő saját gondolatát. Kegyelmes uramnak a nevét sem említette.

Erre aztán oly szavakkal felelt, amiket sohasem fogok elfelejteni. „Kérem, ne törődjék azzal sohasé, hogy az ön nevéhez fűződik-e valamely helyes cselekedet, vagy máséhoz. Ez csak hiúság dolga. A nemzetre az a fő, hogy ezt a reformot, amelyről most szó volt, helyesen oldják meg, de egészen közömbös, hogy én adtam-e a gondolatot, vagy Szilágyi Dezső. És én csak hálás vagyok Szilágyinak, amiért a javaslatot megtette.”

Az önzetlenség ilyen magasságáig tudott emelkedni ez a férfi, aki máskülönben korának egyik legnagyobb magyar gondolkodója volt. És őtet is megrágalmazták.

H. P.